

TESSONJA ODETTE

SÁZKA O SRDCE

Přeložila
Kateřina Hejnová

Vlíí zálety a hříšné korzety

FRAGMENT

Sázka o srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tessonja Odette

Sázka o srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Copyright © 2024 by Tessonja Odette
Translation © Kateřina Hejnová, 2026
Hardcover by Meowlayn Art

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7849-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7870-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7871-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7850-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

TESSONJA ODETTE

SÁZKA O SRDCE

Přeložila
Kateřina Hejnová

FRAGMENT

*Pro všechny Anne Shirleyové, které mají divokou představivost
a ještě divočejší povahu. Ať ten oheň hoří dál!*

POZNÁMKA K OBSAHU

Sázka o srdce může na první pohled působit jako milá, odlehčená romantická fantasy. Přesto se v ní objevují i témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá. Následující výčet není úplný, ale upozorňuje na:

- situace určené pro dospělé čtenáře
- explicitní jazyk
- nadměrnou konzumaci alkoholu
- užívání fiktivních drog
- zmínky o úmrtí rodiče
- chronické onemocnění člena rodiny s nepříznivou prognózou
- popisnější sexuální scény (střední míra explicitnosti)
- veřejné projevy sexuální aktivity a zmínky o voyeurství
- pokus o sexuální zneužití osoby pod vlivem (není explicitně zobrazeno; pachatel je přerušen dříve, než k činu dojde)

VÍTEJTE VE VÍLOKRAJI

V jediné části světa, kde vládnou víly, avšak žijí tu i lidé.

Vílokraj obklopuje ochranná bariéra vílí magie.

Víly jej nikdy neopouštějí a lidé smějí jeho hranice
překročit jen za přísně stanovených podmínek.

JEDENÁCT DVORŮ VÍLOKRAJE

ZIMNÍ

JARNÍ

LETNÍ

PODZIMNÍ

ZEMSKÝ

VĚTRNÝ

OHNIVÝ

MOŘSKÝ

SLUNEČNÍ

MĚSÍČNÍ

HVĚZDNÝ

POLIDŠTĚNÉ A PŘÍRODNÍ VÍLY

Většina víl má dvě fyzické podoby: přírodní a polidštěnou. Přírodní podoba je jejich přirozeným projevem a může nabývat forem zvířete, živlu nebo ducha. Polidštěná podoba naopak vychází z lidského předobrazu. Některé víly mezi těmito dvěma podobami živelně přeskakují, jiné si zvolí jen jednu a skoro se neproměňují. Ačkoli existuje mnoho výjimek, polidštěné víly obvykle žijí mezi lidmi, zatímco ty přírodní dávají přednost životu v divočině.

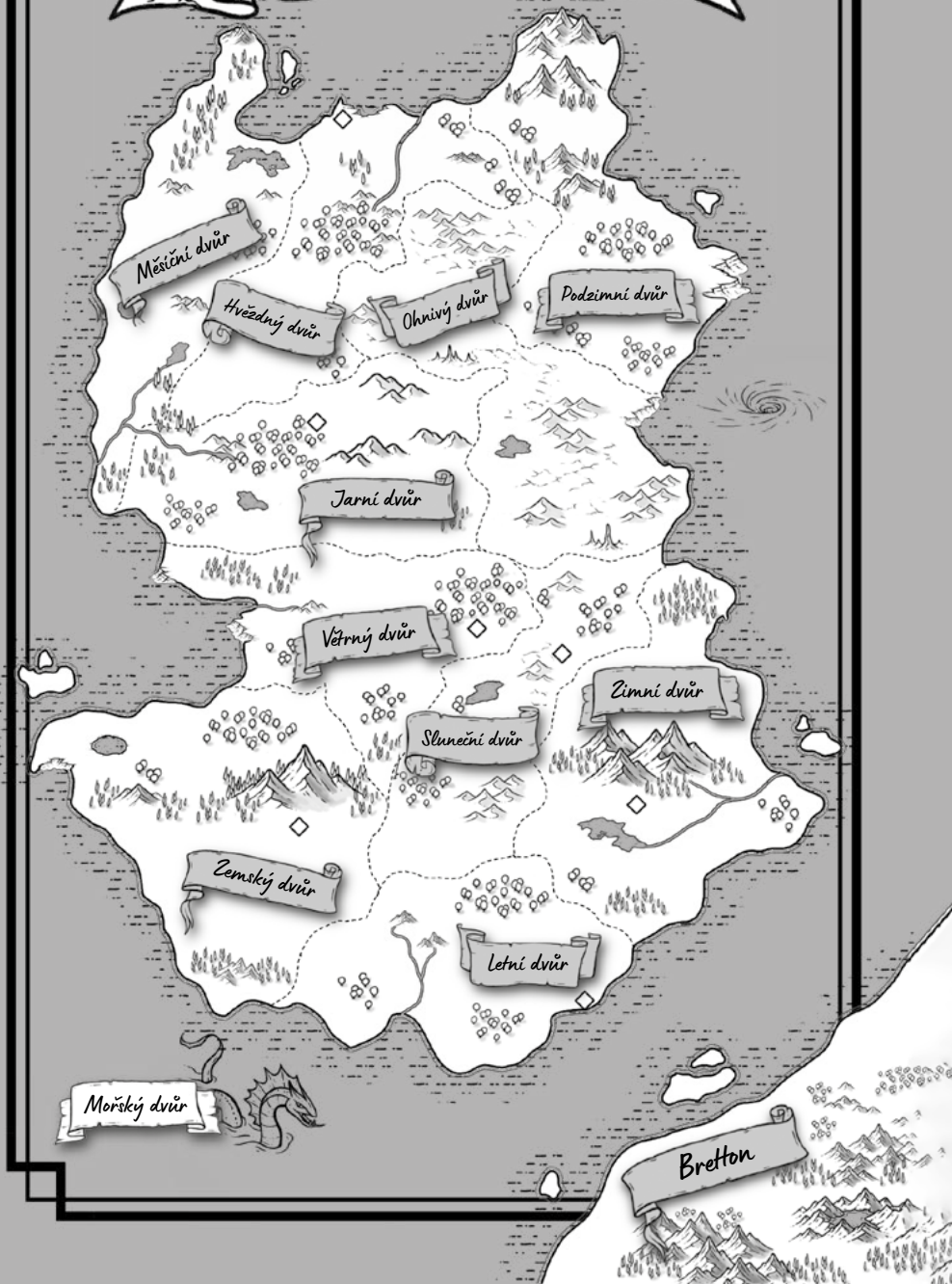
VÍLÍ PANOVNÍCI

Každému dvoru vládou dva panovníci: jeden v polidštěné a druhý v přírodní podobě – každý odpovědný za jinou oblast vlády. Polidštění panovníci dohlízejí na každodenní chod moderní společnosti lidí a polidštěných víl. Přírodní panovníci hájí zájmy víl žijících v divočině a dbají na to, aby jejich způsob života zůstal v souladu se starobylými tradicemi.

MÍSTA V KNIZE

- ◇ NADĚJOV, VĚTRNÝ DVŮR
- ◇ HYPERÍÓNOVA UNIVERZITA, SLUNEČNÍ DVŮR
- ◇ PRAVDOV, ZIMNÍ DVŮR
- ◇ JASNOV, HVĚZDNÝ DVŮR
- ◇ DARLINGTONSKÉ NÁVRŠÍ, JARNÍ DVŮR
- ◇ JASPISOV, ZEMSKÝ DVŮR

VÍLOKRAJ

ČÁST PRVNÍ

**JAK VSADIT
SVOU ČEST**

KAPITOLA PRVNÍ

Odkakživa zastávám názor, že žena s bohatou fantazií má v životě navrch. Převyšuje všechny, kteří spoléhají jen na pomíjivé přednosti, jako jsou vtip, krása nebo talent. Je nejbohatší ženou na světě, přinejmenším ve vlastní hlavě.

Já bych dnes vzala zavděk i obyčejnou dochvilností.

Místo toho mám skoro hodinové zpoždění, ženu se ulicemi Nadejova a má nálada má k optimismu, který slibuje název města, hodně daleko.

Ráno přitom začalo docela slibně – ovšem jen do chvíle, než jsem přejela zastávku, vystoupila až na té další, jen taktak stihla první vlak zpátky, ztratila se ve městě a nakonec – má největší chyba – se zeptala na cestu bludičky.

V turistickém průvodci, který obsahoval praktický výčet nebezpečí, jimž by se měl člověk při návštěvě ostrova Vílokraj raději vyhnout, mě před nimi důrazně varovali. Bylo tam popsáno úplně všechno – od uzavírání dohod s vílami až po smrt způsobenou kelpíí. Varování mi připadala natolik zábavná, že jsem si je okamžitě

přepsala do svého zápisníku pod názvem *Čtrnáct způsobů, jak zemřít ve Vílokraji: ilustrovaný průvodce*. Kéž by byl můj náčrtek bludičky alespoň trochu přesnější. Možná bych pak poznala, co bylo to modré, plamínku podobné stvoření vlastně zač.

Na svou obhajobu musím uvést tři věci.

Za prvé, předpokládala jsem, že jde o skřítku nebo sylfu. Jsem přece ve Větrném dvoře a podle všeho, co jsem si o vílím světě nastudovala, se bludičky daleko častěji vyskytují v Ohnivém nebo Měsíčním dvoře.

Za druhé, i když následování bludičky skrz bažiny figuruje kvůli riziku utonutí na sedmém místě seznamu, dlážděné uličky a kouzelné obchůdky v Nadějově ve mně vyvolávaly pocit bezpečí.

A za třetí, no, ta bludička byla až podezřele ochotná a nabídla mi osobní doprovod přímo na místo.

Vzápětí mě ale svedla z cesty, dovedla zpátky na vlakové nádraží a vypařila se s chechotem – i s lístečkem, na kterém byla napsaná adresa knihkupectví Na křídlech fantazie.

Trvám na tom, že průvodce měl být mnohem konkrétnější v tom, jaká nebezpečí bludičky představují, a to nejen ta fatální.

Vracím se ulicemi, kterými jsem už několikrát prošla, a hrudník se mi svírá netrpělivostí. Můj zamračený výraz teď ostře kontrastuje s okouzlením, jež mě provázelo při příjezdu do Nadějova. To jsem měla ještě hodinu času a mohla se v klidu kochat výlohami obchodů, pastelově zbarvenými domy se sedlovými střechami a propracovanými tesařskými detaily, i krásnými bytostmi – lidskými i vílými – v elegantních oblecích a módních šatech. Teď mám oči jen pro pouliční cedule. Přesnou adresu si nepamatuju, ale vím, že to bylo někde na Větrné třídě. Když najdu ulici, najdu i knihkupectví, a když najdu knihkupectví, možná ještě pořád existuje šance, že jsem úplně nepohnojila nejdůležitější příležitost svého života.

Moje cestovní taška z kobercové látky je tak těžká, až se bojím, že mi vykloubí rameno, a tak se vzdám snahy působit s ní elegantně a přitisknu si ji pevně k hrudi. Proplétám se mezi lidmi na chodnících, vyhýbám se kočárům taženým koňmi a klopýtám v botách na podpatku, které rozhodně nejsou stavěné na chůzi. Proč jsem zrovna dnes upřednostnila módu nad pohodlím, to mi hlava nebere. Kdybych měla alespoň špetku zdravého rozumu, obula bych boty s plochou podrážkou, oblékla vzdušnou halenku a áčkovou sukni a nasadila klobouk.

Místo toho funím a potím se, lemm příliš dlouhých šatů mám celý urousaný a mé už tak obtížně zkrotitelné kaštanové vlasy se stávají obětí krutých rozmarů větru. Nejmenuje se to tady Větrný dvůr pro nic za nic – polovina vlasů mi už dávno vypadla z drdolu a jeden obzvlášť umíněný pramen se mi dokonce omotal kolem nožičky brýlí. Jindy bych se zastavila a vlasy si upravila, ale dnes si žádné další zdržení nemůžu dovolit. Už tak jich mám na kontě víc než dost.

První zdržení přišlo už ve vlaku. Vyšla jsem ze svého lůžkového kupé a zamířila do jídelního vozu na snídani, kde mě usadili ke stolu vedle dvou vílích mužů v elegantních oblecích. Že jde o víly, jsem poznala podle toho, že měli špičaté uši, jeden z nich měl rohy a druhý dlouhý, bičí podobný ocas. I přes veškerou snahu jsem od nich nedokázala odtrhnout oči, a to nejen proto, že byli víly. Přestože si na kontakt s bytostmi, které jsou u nás doma spíš legendou než realitou, pořád ještě zvykám, mnohem víc mě zasáhla jejich krása. Pohlednější muže jsem dosud neviděla, a čím déle jsem je pozorovala, tím rychleji se probouzela má fantazie. Než jsem se nadála, držela jsem v ruce pero, inkoust a zápisník, snídani jsem úplně pustila z hlavy a sepisovala jsem srdceryvný milostný příběh.

Postavy jsem pojmenovala Johannes a Timothy. Johannes, ten s rohy, byl chirurg a zachránil Timothymu, tomu s ocasem, život.

Beznadějně se do sebe zamilovali, jenže jejich rodícímu se vzta-hu zasadila osudovou ránu šokující okolnost: Johannes byl bývalým snoubencem Timothyho nejlepšího kamaráda! Pak jsem se dosta-la k milostné scéně a – ach, hned mi bylo jasné, že Timothy s tím ocasem předvede něco naprosto božského...

A právě v tu chvíli jsem přešla zastávku, na které jsem měla vy-stoupit.

Lidé, kteří mě dobře znají, často říkávají, že mě má fantazie jed-nou zničí, a možná že ano, kdyby zároveň nebyla tím, co mě sem do Vílokraje přivedlo. Byla jsem pozvaná právě *kvůli* své představivosti, nebo přesněji řečeno kvůli knihám, které mi pomáhá vytvářet.

Doma v Brettonu jsem nikdo – neznámá autorka, která toho za-tím moc nepředvedla –, ale ve Vílokraji jsem jakýmsi zázrakem cel-kem slavná. Je to úžasný ostrov, kde lidé žijí bok po boku s vílami – alespoň tak mi ho popsal můj nakladatel, když mi navrhl uspořádat měsíční turné k mé knize. K mé úplně první knize, v níž vystupují vílí postavy a kterou jsem sama napsala. Měla to být má příležitost doká-zat, že si smlouvu skutečně zasloužím. A že je to smlouva doopravdy štedrá, zvlášť ve srovnání s almužnou, již jsem si za roky tvrdé práce vydělala v Brettonu. Doufala jsem, že mi turné otevře dveře k další.

Mé naděje se ale začaly rozplývat už ve chvíli, kdy jsem vyrazila z domova. Dnešek totiž není má první pohroma. Technicky vzato jsem na své vlastní knižní turné přijela o celé dva týdny později.

Dva.

Týdny.

Na mou duši přísahám, že za nic z toho, co se až do dneška stalo, nemůžu.

Když konečně zahlédnu Větrnou třídu a na protější straně ulice vý-věsní štít knihkupectví Na křídlech fantazie, skoro se rozpláču štěs-tím. Zatímco s ostatními chodci čekám na mezeru mezi projíždějícími

kočáry, puchýře na patách bolestivě protestují, a jakmile se rozběhnou přes ulici, rozkřičí se ještě hlasitěji. Když se zastavím před knihkupectvím, jsem celá zadýchaná. Kolem panuje čilý ruch, ale kašlu na důstojnost i hrdost, svěším ruce, pustím tašku na chodník a úlevně vydechnu: „Díky bohu.“

Zaslechnu pobavené uchechtnutí muže, kterého jsem si v tom shonu předtím vůbec nevšimla. Zatímco jsem předkloněná a lapám po dechu, on se odlepí od zdi, o kterou se opíral, a s pobaveným výrazem si mě změří pohledem od hlavy až k patě.

Vypadá, že je zhruba v mém věku, možná o pár let mladší. Mně je devětadvacet, takže jemu může být... pětadvacet? Je vysoký a štíhlý a oplývá nedbalým, přirozeným šarmem. Prameny světle blond vlasů mu v ledabylých vlnkách padají přes jedno obočí. Podle zaobleného tvaru uší je to člověk, nebo alespoň zčásti; jen čistokrevné víly mají uši špičaté. Na sobě má šedé kalhoty, ladící vestu a kravatový šál uvázaný lehce nakřivo. Rukávy košile má vyhrnuté k loktům a ruce zastrčené v kapsách. Ze rtů mu trčí malý doutník a sladká, květinově vanilková vůně, která se mezi námi vznáší, napovídá, že rozhodně nejde o těžký tabák oblíbený v Brettonu. Kdo ví, možná je to nějaká luxusní vílí bylina.

Podle toho, jak blízko stojí ke knihkupectví, je buď zákazník, nebo prodavač a zrovna má přestávku. Anebo... možná čeká na mě? Vždyť právě proto jsem tady. Abych se potkala se svými čtenáři a podepsala jim knihy.

Muž vytáhne ruce z kapes, sklouzne pohledem k mé cestovní tašce a pak zpátky ke mně. Na rtech se mu objeví odzbrojující úsměv s dolíčkem. „Nejste náhodou Edwina Danforthová?“

Narovnám se a pokusím se uhladit si vlasy, jenže zjistím, že jsou pořád zamotané do brýlí. „Ano, jsem,“ odpovím tak důstojně, jak jen člověk dokáže, když si zrovna odfukuje pramen z obličeje.

Znovu si potáhne z doutníku. „Už jsem ani nedoufal, že dorazíte.“ „Vím, že mám zpoždění. Moc se omlouvám. Vy jste tu... kvůli té autogramiádě?“

Jeho úsměv se ještě rozšíří. Lehce se nakloní a natáhne ke mně volnou ruku. „Monty Phillips, asistent redaktora v nakladatelství Fletcher-Wilson.“

„Ach!“ Nadšeně nabízenou ruku přijmu. Fletcher-Wilson je přece mé nakladatelství ve Vílokraji. „Určitě máte turné na starosti. Prosím, neříkejte mi, že se dnešní akce ruší.“

„Neruší,“ ujistí mě, ale jeho úsměv na okamžik pohasne. „Obdržela jste náš poslední telegram?“

Ach ne. Tón jeho hlasu nevěstí nic dobrého. „Na lodi, ano. Psali jste, že turné pokračuje podle plánu a že přijdu jen o dvě zastávky: Letní dvůr a Mořský dvůr.“

„To ano, ale minulý týden jsme posílali ještě jeden, do hotelu U Skleněné pláže.“

Zatrne mi. „Než jsem prošla celnicí, byl hotel U Skleněné pláže bohužel plný. Přesunuli mě do Růžové labutě.“

„Aha.“ Promne si čelo. „Dobře. Na tom vlastně nezáleží. Můžu vám to říct teď. I když se pan Fletcher rozhodl turné neodkládat ani nerušit, považoval za rozumné obsadit zastávky, o které jste přišla, a domluvit náhradního autora pro případ, že byste nedorazila vůbec.“

Trvá pár vteřin, než mi dojde, co tím myslí. „Vy... chcete říct, že jste mě nahradili? Vždyť jsem tady. Přijela jsem.“ Semknu rty a rychle se odmlčím.

V hrudi ucítím nepříjemné bublání – dobře známý pocit, který vždycky znamená, že brzy řeknu něco, čeho budu později litovat. Nesnáším, když mě někdo špatně pochopí, a musím se nutit, abych se hned nezačala obhajovat. Už jsem se ale naučila, že je lepší být trpělivá a vyjadřovat se jasně, pomalu a stručně –

„Přísahám, že bych dorazila včas, kdyby to bylo jen trochu možné.“ Slova mi vyletí z úst tak rychle, až mě to samotnou zaskočí, a i když bych je nejraději spolkla, už se nedokážu zastavit. „Nečekala jsem, že loď ztroskotá. Tedy – ztroskotání je možná silné slovo, to uznávám, ale právě když jsme přejížděli kanál mezi Brettonem a Vílokrajem, strhla se bouře a pořádně loď potrápila. Nabrali jsme několikadenní zpoždění, a když jsme se konečně dostali na správný kurz a dorazili k ostrovu, přistáli jsme ve špatném přístavu. Jak si asi dokážete představit, na celnici to způsobilo naprostý chaos. Než se to vyřešilo, čekala jsem celý jeden týden.“

„Slečno Danforthová –“

„A vím, že i dnes mám zpoždění, což je neomluvitelné, ale můžu za to jen zčásti.“

Otevře pusku, jako by chtěl něco říct, ale nakonec si to rozmyslí a místo odpovědi si jen dlouze potáhne z doutníku.

Slova se mi dál valí z úst. „Víte, zeptala jsem se na cestu bludičky. Prosím, nic neříkejte, už tak si připadám dost hloupě. Dorazila jsem o hodinu dřív... ale pak jsem se ztratila. Vlastně jsem tu měla být už o *tři* hodiny dřív, jenže jsem přejela zastávku. To nebylo... no, vlastně to taky byla má chyba. Dostala jsem geniální nápad na příběh, a protože se týkal víl, napadlo mě, že by mohl pana Fletchera zaujmout –“

„Slečno Danforthová,“ přeruší mě pan Phillips tentokrát pevným tónem, „nenahradili jsme vás.“

Napětí ze mě rázem spadne a konečně dokážu zastavit vodopád výmluv. „Nenahradili?“

„Ne. Jen jste získala společníka.“ Ustoupí stranou a ukáže na áčkovou stojící ceduli u vchodu do knihkupectví. Nahoře stojí *Turné Ozvěny srdce* a pod tím mé jméno, Edwina Danforthová, následované dalším: William Haywood.

Koutky mi zaškubou, jako by se chtěly stáhnout do zamračené grimasy, ale přinutím je k milému úsměvu. I když mě štve, že se mám dělit o turné, které mělo být jen *moje*, pořád je to lepší než být nahrazená úplně. Zvednu pohled z cedule zpátky k panu Phillipsovi.

Znovu se na mě usměje, jako by mě chtěl uklidnit, a lehce mávne rukou. „Vy píšete žhavé romance, on hořkosladkou poezii. Dokonalá dvojice. A stejně jako vy je i on jedním z nejnovějších a nejzářivějších autorů nakladatelství Fletcher-Wilson.“

No dobře, musím uznat, že označení *nová a zářivá* se mi líbí, i když se ten kompliment vztahuje i na jistého Williama Haywooda. Znovu se zadívám na ceduli a nahlas přečtu název: „Turné Ozvěny srdce.“

Pan Phillips zvedne mou tašku a pak kývne hlavou ke dveřím. „Uvnitř už na vás čekají výtisky vaší knihy, připravené k podpisu. Můžeme?“

To mi okamžitě vrátí hrdost a s ní i jiskřičku nadšení. Ještě jsem svou novou knihu neviděla a nikdy jsem nepodepisovala výtisk nikomu, kdo by nepatřil do rodiny.

Tak jo. Tohle je nejdůležitější den mého života. Zvládnu to. Dokážu se o své turné... podělit. Vždyť o nic nepřicházím. Smlouvu už mám. Co nejhoršího se může stát?

Zhluboka se nadechnu. „Můžeme.“

Přikývne a otočí se ke knihkupectví, jen aby se vzápětí prudce zastavil a obrátil se zpátky. Zamračeně si ukáže na stranu obličeje, někam k oku. „Nechcete si...“

Párkrát na něj nechápavě zamrkám, načež mi dojde, co naznačuje. Vzpomenu si na pramen vlasů obmotaný kolem nožičky brýlí. „Ach, samozřejmě.“ Celá zrudnu, začnu pramen rozmotávat a v průběhu si nešťastnou náhodou vytrhnu pár vlasů.

Než si brýle znovu nasadím, koutkem oka zahlédnu, jak Monty Phillips pobaveně kroutí hlavou. Ještě jednou si potáhne z doutníku, nedopalek odhodí do malého kovového popelníčku u dveří, mrkne na mě a prohodí: „Tohle bude hodně zajímavé turné, slečno Danforthová.“

KAPITOLA DRUHÁ

Vstoupím za panem Phillipsem do knihkupectví a prudce se zastavím. Veškerý počáteční úžas, který ze mě vyprchal, když jsem beznadějně bloudila ulicemi, se rázem vrátí. Podobný interiér jsem ještě nikdy neviděla. Zvenčí vypadalo knihkupectví Na křídlech fantazie jako každý jiný obchod – dvoupatrová budova s krémovou fasádou a markýzou se zelenými a bílými pruhy nad vchodem. Byla jsem tolik zabraná do jiných věcí, že jsem se ani neobtěžovala podívat do výlohy. Uvnitř mi ale obchod okamžitě vezme dech.

Prostor hraje odstíny bílé a modré, připomínajícími kousek polední oblohy, a stropy jsou tak vysoké, aby pojaly nejvyšší knihovny, jaké jsem kdy viděla. Dřevěné schodiště vede do podkrovní v prvním patře, kde je tolik lidí, že přes ně nevidím. Vzduch je prosycený šuměním hovorů a vůní papíru a čaje z malé kavárny v zadní části přízemí. Všimnu si pohybu u nejbližší stěny a obrátím pohled ke knize, která sama od sebe sklouzne z jedné z vysokých polic. Rozbuší se mi srdce, protože čekám, že spadne, ale snáší se pomalu

a ladně. Vazba se rozevře a k mému překvapení se začne třepotat jako křídla. Stránky se jemně rozvlní a kniha doletí až k pokladně.

Za pultem stojí vílí žena s modrou pletí a pastelově modrými vlasy, které se pohupují v neviditelném vánku. Je překrásná, oblečená přesně tak, jak bych si přála být oblečená i já: v bílé halence, modré sukni a sladěné vestě. Natáhne ruce a kniha jí poslušně dosedne do dlaní.

„To je Arwen.“

Hlas Montyho Phillipse mě poleká tak, že sebou trhnu. Jsem tak uchvácená, že jsem na něj skoro zapomněla. „Aha?“

„Prodavačka knihkupectví Na křídlech fantazie. Sylfa. Používá vzdušnou magii, aby knihy při předávání zákazníkům vypadaly jako očarované.“

Znovu si vílu prohlédnu, tentokrát jinýma očima. Tak takhle vypadá sylfa. Možná by se jí dotklo, kdyby věděla, že jsem si ji dnes spletla s bludičkou. Modrá plamenná bytůstka, která mě svedla z cesty, nemá s tou polidštěnou kráskou za pultem vůbec nic společného. Na druhou stranu jsem se v průvodci dočetla, že na sebe většina víl dokáže brát dvě fyzické podoby, takzvané *přírodní* a *polidštěnou*. V polidštěné podobě mívají lidské rysy, zatímco v té přírodní můžou nabývat forem zvířat, duchů nebo živlů. Osobně jsem se zatím setkala hlavně s polidštěnými vílami, protože ty, které dávají přednost přírodní podobě, většinou žijí v divočině. A upřímně? Od chvíle, kdy jsem ve Vílokraji vystoupila z lodi, jsem se pohybovala prakticky jen na třech místech: v přístavu, ve vlaku a... tady. Mé zkušenosti s vílami jsou tedy obecně dost omezené.

„Kdo je to, Monty?“ vytrhne mě z pozorování další hlas, tentokrát ženský.

Podívám se před sebe, ale nikoho nevidím.

„Ach, Daphne, tady jsi,“ řekne pan Phillips a sklopí zrak k zemi.

Podívám se stejným směrem jako on a spatřím malé chlupaté stvoření, které na mě upřeně zírá. Bezděčně vyjeknu a couvnu.

„Nezdvořilé, ale nevadí,“ zazní znovu ženský hlas.

Několikrát na stvoření zamrkám. Hlas patří zvířeti, ale nevšimla jsem si, že by hnulo tlamou. A... co je vlastně zač? Nějaká lasička? Je velké asi jako kočka domácí, ale tvarem připomíná protáhlou lišku s lehce prohnutým hřbetem, malýma trojúhelníkovými ušima a dlouhým huňatým ocasem. Srst má šedohnědou, krk a břicho béžové.

Pan Phillips se pobaveně uchechtně, ale rychle to zamaskuje kašlem. „Daph, to je Edwina Danforthová.“

„Ach, naše autorka, která nás s velkým zpožděním poctila svou přítomností.“

„Slečno Danforthová, tohle je Daphne, naše stážistka.“

„Stážistka,“ zopakuju a tváře mi zahoří studem. Znovu se otočím k bytosti jménem Daphne. „Omlouvám se. Jen jste mě vylekala. Jste první přírodní víla, kterou jsem potkala.“

„Zřejmě jste se ještě nesetkala ani s kunou lesní,“ pronese tičným, monotónním a nezúčastněným hlasem, opět aniž by pohnula tlamou. Musí jít o vílí magii, díky níž dokáže komunikovat bez použití rtů či hlasivek.

„Ne, nesetkala,“ přiznám a zoufale se snažím napravit katastrofální první dojem, který jsem udělala. Přešlápnu z nohy na nohu a přemýšlím, jestli by nebylo zdvořilejší si k ní přidřepnout a mluvit s ní z očí do očí, ale protože pan Phillips dál stojí, zařídím se po jeho vzoru.

„To je vaše jediné zavazadlo?“ zeptá se pan Phillips a kývne na tašku, kterou pořád drží. „Nebo jste zbytek nechala na nádraží?“

„To druhé,“ odpovím.

„V tom případě ji schovám za pult a pro zbytek skočím, až se usadíte. Postaráš se mezitím o autogramiádu, Daphne?“

„Chceš se vypařit na další cigaretovou pauzu?“ utrousí Daphne stejným nezaujatým tónem jako předtím. Možná takhle mluví se všemi. Rozhodně je to lepší vysvětlení než to, že jsem ji urazila.

Pan Phillips se zasměje. „Vezmi ji nahoru, ano, drahoušku?“

Daphne si odfrkne, ale vydá se ke schodišti. „Tudy, slečno Danforthová.“

Po krátkém zaváhání vyrazím za ní, s pohledem upřeným k hornímu patru a k davu namačkanému za dubovým zábradlím. Dává smysl, že se autogramiáda koná právě tady, a podle všeho už je v plném proudu.

Můj parťák už tu určitě je. Samozřejmě dorazil včas, na rozdíl ode mě.

Při představě, že budu vystavená pohledům všech těch cizích lidí, a navíc kolegy spisovatele, mě jímá úzkost, ale přinutím se zahnat obavy na ústup.

Když Daphne obratně vyskočí na první schod, znovu mě zaplaví úžas z prvního setkání s přírodní vílou. Na jazyku mě svrbí spousta otázek, ale nemám na výběr, musím si je nechat pro sebe, i když jsem strašně zvědavá. Má Daphne příjmení, nebo ji mám oslovovat křestním jménem stejně jako pan Phillips? Je tohle její jediná podoba, nebo má i tu polidštěnou? Proměňuje se vůbec? Je srst kuny lesní heboučká? Nechala by se pohladit, nebo by to považovala za urážku –?

Nepohodlné boty se mi zachytí o krajku příliš dlouhé sukně, málem se převrátím dopředu a rychle potlačím výkřik. Na poslední chvíli se naštěstí chytím zábradlí a zabráním pádu. Pitomé šaty a všechny ty vrstvy krajky.

Narovnám se a brýle mi sjedou po nose. Posunu je prstem zpátky na místo a dám se dohromady, jenže aby toho ponížení nebylo málo, upoutala jsem pozornost několika zákazníků u zábradlí.

Nasadím křečovitý úsměv a pokračuju ve stoupání. Daphne už mezitím dorazila nahoru, prosmýkla se mezi nohama a sukněmi návštěvníků a zmizela mi z dohledu.

Dám si načas, nikam nespěchám, a když dosáhnu nejvyššího schodu, rozhlédnu se po podkroví. Stěny jsou vymalované stejnými odstíny modré a bílé jako v přízemí, jen knihovny podél nich sahají sotva do výšky hrudi. Z klenutého stropu visí řetězy s kulatými žárovkami, jejichž světlo září podstatně jasněji než plynové lampy doma v Brettonu. Vílokraj je proslulý tím, že je tu elektřina poháněná energetickým vedením vílí magie, které protíná ostrov křížem krážem. Nad světelnými řetězy poletují desítky papírových ptáčků, a zatímco létající kniha dole byla jen iluze vyvolaná vzdušnou magií, tihle ptáčci jsou *jednoznačně* kouzelní.

Něco mě zatahá za sukni. Podívám se dolů a uvidím Daphne, jak se opírá o zadní a tahá mě dráčky. „Pojďte. Váš stůl je vzadu.“

Proklouzne davem a tentokrát se s ní pokusím udržet krok. *Pokusím se* je v tomto případě klíčové, protože je drobná a hbitá, kdežto já, byť nijak zvlášť vysoká, mám v moři o hlavu vyšších jedinců standardní lidskou velikost. Nikdo z přítomných mi nevěnuje pozornost; všichni jsou buď zabraní do hovoru se svými sousedy, nebo s dychtivým výrazem upírají zraky do zadní části místnosti. Poměr mužů a žen je zhruba vyrovnaný a většina hostů působí lidsky, ale vedle špičatých uší, zářivých odstínů vlasů nebo kůže sem tam zahlédnu i zvířecí rysy, kupříkladu fousky nebo rohy. Nedá se to přesně odhadnout, ale minimálně polovina čeká, až na ně přijde řada, a ostatní se jen tak poflakují kolem. Vůbec poprvé vidím v knihkupectví takhle živo. Možná je to tím, že je to má první autogramiáda, nicméně jsem z toho tak pať, že mi skoro unikne kniha, kterou drží většina čekajících v rukou – zelený svazek v plátěné vazbě se zlatými detaily.

Mohla by to být...

Je to *má* kniha?

Čekají na *mě*?

Je daleko pravděpodobnější, že čekají na mého kolegu – ano, na toho, který už tu dávno je –, ale taková představa se mi líbí podstatně méně.

Přesto mě pomyslení na setkání s vlastními čtenáři žene dál, a zatímco se cestou omlouvám každému, do koho ve spěchu vrazím, obavy postupně slábnou. Čím jsem blíž, tím je dav hustší. Už se nemůžu nenápadně protahovat mezi jednotlivými hloučky a musím přítomným ťukat na ramena a zdvořile je žádat, aby mi uvolnili cestu. Na jejich otrávené pohledy vždycky rychle reaguju vysvětlením: „Jsem ta druhá autorka. Potřebuju se dostat ke stolu.“

Většinou se nejprve zamračí, ale nakonec mi přece jen neochotně ustoupí. Po chvíli už z toho věčného opakování skoro chraptím, ale od dvou stolů, které vzadu zahlédnu, mě dělí už jen pár lidí. Stoly jsou vmáčkнутé mezi knihovny, jež se táhnou od stěny ke stěně, a jediný přístup vede přímo mezerou mezi nimi. Mezerou, která je zatarasená lidmi. Prohlédnu si tři muže zabrané do hovoru nalevo a vysokou ženu napravo. Stačilo by, aby se kdokoli z nich posunul jen o pár centimetrů na jednu či druhou stranu, a konečně bych se dostala ke svému místu. Z nabídky možností si vyberu ženu, natáhnu ruku, abych jí poklepala na rameno, ale než se jí vůbec stačím dotknout, předkloní se a mé prsty zůstanou viset ve vzduchu.

„Podepíšete mi i tuhle? Je pro mou sestru.“ Z tašky u nohou vytáhne výtisk zeleno-zlaté knihy. Pak další. „A tuhle? Ta je pro mou sestřenici.“

Matně se mi zdá, že na hromádku přidá i třetí knihu, ale nejsem si tím jistá, protože mě zaujme muž sedící za stolem. Je vysoký, ale ne tím způsobem, jakým se ve srovnání se mnou zdají být vysocí skoro všichni. I když sedí a mírně se naklání do strany, což mu

dodává jistou eleganci, je vidět, že je mnohem vyšší než já. Je oblečený do saka v odstínech smaragdově zelené a šalvějové, které mu perfektně sedí na širokých ramenou, a na krku má krémovou hedvábnou kravatu s povoleným uzlem, jež dává vyniknout šlachám a ostrým liniím jeho mužné čelisti a hrdla. A ty vlasy... Na první pohled působí rozčuchaně a evokují představy nejrůznějších aktivit za zavřenými dveřmi ložnice, přesto jsou dokonale upravené, jako by měl každý pramen své přesně určené místo. Jejich odstín je tak tmavý, že se skoro nedá říct, jestli jsou šedé, černé, nebo fialové. Padají mu přes špičaté uši ověšené řadou zlatých náušnic, od miniaturní pecek až po drobné kroužky. Sklouznu pohledem k jeho očím, které jsou tak přitažlivě modré, až se mi chce brečet.

Tak *tohle* je William Haywood? Ten básník? Můj společník na turné?

Nevím, jestli si mám poskočit radostí, nebo zezelenat závistí. Není divu, že je tu tak narváno. Všichni *ho* chtějí vidět... je to hoto-vý umělecký skvost, sakra.

Žena přede mnou se konečně narovná; hromada knih jí sahá až k hrudi. Zavrtím hlavou, abych se probrala z omámení, a znovu se jí pokusím zaklepat na rameno. I přes to krátké rozptýlení jsem stihla zahlédnout svůj stůl. Za trojicí upovídaných mužů spatřím komínek fialových knih a malé tlapky s drápky, které je pečlivě skládají na sebe. Daphne se do vybalování bedny s mými knihami pustila teprve teď a stůl, ještě před chvílí prázdný, je výmluvným důkazem toho, jak moc, respektive málo, věřila, že dnes dorazím.

Odkašlu si a konečně se odhodlám poklepat ženě na rameno.

Vesele mě ignoruje.

Zkusím to znovu, ale nic. Dál klábosí s panem Haywoodem. Už ho přes ni nevidím, ale do uší mi proniká jeho hluboký baryton, jímž jí dává najevo zájem, a škrábání pera po papíře.

S povzdechem se otočím k trojici mužů. „S dovolením,“ oslovím je a zatukám na rameno nejbližšímu z nich.

Ustoupí, ale místo aby se ke mně otočil, obrátí se k mému stolu a zadívá se na čerstvě vyskládanou hromádku knih. Vezme si tu úplně nahoře a potom nahlas přečte její název: „*Guvernantka a vilí muž*.“

Srdce mi poskočí v hrudi. Zoufale si ji toužím prohlédnout, potěžkat si ji v ruku. Popojdu blíž, připravená procat se mezi stoly hlava nehlava, pokud to bude nutné, ale muž se s mou knihou otočí k básníkovi. Rychle uskočím stranou, abychom do sebe nevrazili, a pro změnu šťouchnu do někoho jiného. Žena s hromadou knih je pryč a její místo zaujala další dívka v řadě.

„Promiňte, ale byla jsem tu první,“ vyhrkne a střelí po mně vražedným pohledem.

Zamávám rukama v obranném gestu. „Ne, to je omyl –“

„Ta je taky vaše?“ zeptá se první muž.

Nechám ženu být a otočím se na něho se zářivým úsměvem na rtech. „Ano, je –“

„Jistě že ne,“ přeruší mě pan Haywood.

Prudce sklapnu ústa. Ten muž se ptal jeho, ne mě.

Pan Haywood se velkopansky opře v židli a na rtech se mu usadí blahosklonný úšklebek. „*Guvernantka a vilí muž*,“ pronese pohrdavým tónem. „Myslíte si, že bych napsal tak oplzlý blábol?“

Muž vyprskne smíchy a bez dalšího pohledu mou knihu odhodí zpátky na stůl.

Tváře mi vzplanou vztekem. Trojice mužů konečně odejde a má drahocenná kniha zůstane ležet nakřivo vedle pečlivě srovnané hromádky, kterou připravila Daphne. Sevru dlaně v pěsti a ohlédnou se za nimi. Nevím, jestli mě to víc ranilo, ponížilo, nebo rozzuřilo.

„Jste na řadě?“ ozve se hluboký hlas.

Otočím se a zjistím, že stojím přímo před panem Haywoodem, zatímco dívka vedle mě doslova vrčí netrpělivostí.

Vílí básník ke mně vzhledne, hrot pera připravený nad prázdnou první stránkou své knihy. Koketně nakloní hlavu na stranu a obdaří mě svůdným úsměvem. „Jak se jmenujete, má milá?“

„Edwina Danforthová.“

Skloní pohled ke stránce a začne čmárat mé jméno. Já mezitím prokloužnu mezi stoly a usednu na svou židli s elegancí a křehkým sebeovládáním bohyně pomsty.

Zarází se, protáhne tvář a pomalu ke mně zvedne oči.

Vystrčím bradu, seberu pohozenou knihu a vrátím ji zpátky na hromádku. „Autorka toho oplzlého blábolu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Když William zjistí, kdo jsem, ke své cti – nebo možná ostudě – se rychle oklepe z překvapení a bez mrknutí oka zaklapne knihu, do níž stihl načmárat sotva polovinu mého jména, odsune ji stranou a ten samý svůdný úsměv, kterým obdařil mě, věnuje další dívce v řadě.

„Na tři minuty sejdu dolů a všichni zapomenou, jak stát v řadě,“ utrousí Daphne vedle mě. Její drobné tělíčko se nachází uvnitř dřevěné bedny, odkud malými tlapkami vytahuje jednu knihu za druhou a skládá je na stůl. Pomáhám jí, dokud není bedna prázdná, a pak společně vybalíme druhou. Nakonec mi Daphne podá pero a dva kalamáře. „To by mělo prozatím stačit. Zkusím ten dav nějak usměrnit. Zase.“

Bez dalšího slova odběhne. Kéž by se jí přítomné podařilo seřadit dřív, než mě ten arogantní vílí básník urazil.

Nemůžu ze sebe jeho poznámku setřást. Oplzlý blábol. Má drahocenná kniha. Oplzlosti mám ráda, jsou boží, ale blábol?

Blábol?!

S povzdechem posunu židli doprava a všechny knihy přeskládám na levou stranu stolu, abych z nich mezi mnou a ctihodným panem Haywoodem vytvořila co nejvyšší zeď. Když se pořádně opřu do židle, pořád na něj sice vidím, ale komínky knih mi poskytují alespoň malé útočiště. Hmatatelnou překážku, která mi brání po něm skočit a praštit ho knihou po hlavě.

A aby toho nebylo málo, k mému stolu zatím nikdo nedorazil, i když se dav rozestoupil a je na mě dobře vidět. Mnozí z těch, kdo se potulovali kolem, sešli do přízemí a na schodišti se utvořila úhledná řada. Podle ostrých výkřiků, které tu a tam zaslechnu, by mě nepřekvapilo, kdyby Daphne kousala lidi do kotníků, jen aby je přiměla poslouchat její pokyny.

A přesto... za mnou nikdo nepřišel?

Sevre se mi srdce a rozladění vystřídá zklamání. S povzdechem sundám vrchní knihu z jedné z hromádek a konečně si pořádně prohlédnu její plátěnou vazbu. Má překrásný odstín fialové a kolem názvu *Guvernánka a vilí muž* se vine růžovo-zlatý květinový rámeček. Se spokojeným úsměvem na rtech přejeđu prsty po vzoru růží, listů a trnů a potom po každém písmenu mého jména pod názvem. Je to bezpochyby ta nejhezčí obálka, jakou jsem kdy na své knize viděla, v každé linii, v každém stehu vazby je vidět péče a kvalita.

Pocítím hrdost a všechny ty méně příjemné emoce se rozplynou.

Proto jsem tady.

Proto dělám to, co dělám.

A to jsem ten rukopis do nakladatelství Fletcher-Wilson poslala jen tak, z dlouhé chvilé!

Neměla jsem co ztratit, zvlášť když můj vydavatel v Brettonu nechtěl mít s příběhem, v němž se objevuje vztah s vílou, nic společného. Jeho pohrdání mě překvapilo, ale dlužno říct, že často zapomínám na napětí, které mezi Brettonem a Vílokrajem panuje. Od

poslední války mezi lidmi a vílami uplynulo teprve dvacet čtyři let. Poté, co víly vyhlásily nezávislost, zavedly na hranicích přísná opatření, která výrazně ovlivnila migraci obyvatelstva i obchod.

Alespoň tak jsem se to dočetla v průvodci.

Než jsem sem přijela, moc jsem toho o vílách nevěděla. Děti v Brettonu se učí jen to, co stojí v učebnicích dějepisu – že Vílokraj je jediné místo na světě, kde žijí víly, a že lidé tento ostrov i podivné bytosti, které jej obývají, objevili už dávno. Dozvídáme se, že lidé a víly byli kdysi přátelé a že víly získaly polidštěnou podobu poté, co ochutnaly lidské jídlo, začaly se oblékat do lidských šatů a naučily se lidské řeči. Vedle toho se učíme o válkách mezi nimi a lidmi a o tom, že po té poslední převzaly vládu nad lidmi i vílami ve Vílokraji víly. I když tu lidé požívají ochrany a zdá se, že se jim tu daří, turisté jsou tady spíš vzácností – proto taky zavládl takový chaos, když má loď zakotvila ve špatném přístavu – a imigrace ještě větší.

Mám vážně štěstí, že jsem tady.

Že jsem získala smlouvu.

Že držím v rukou tuhle nádhernou knihu.

Otevřu ji na první stránce a hned poté otočím na další dvoustranu, která se pyšní ilustrací tak úchvatnou, až mi to vyrazí dech. Nakloním se dopředu, posunu si brýle na nose a zkoumám každičký centimetr toho překrásného uměleckého díla. Věděla jsem, že kniha bude ilustrovaná, ale slyšet o tom a vidět to na vlastní oči, jsou dvě naprosto odlišné věci. Ilustrace zachycuje nejvíc vzrušující scénu z knihy, okamžik, kdy guvernanka a temný vílí muž podlehnou vášni v kouzelné zahradě. Vílí muž má dlouhé vlnité vlasy, rozepnutou košili a svalnatou postavu, z níž mi skoro tečou sliny, a guvernanka ke svému milenci upřeně vzhlíží, její tělo je v jeho náručí uvolněné a poddajné, halenka jí klouže z ramen –

„Jdou na věc, že ano?“

Prudce knihu zaklapnu. To za mými zády promluvila Daphne. Nevšimla jsem si, že mi vyskočila na opěradlo židle.

„Buďte v klidu, už jsem to viděla.“ Pořád mluví tím svým monotónním hlasem, takže nevím, jestli to myslí vážně, nebo ne.

Ohlédnu se přes rameno a zadívám se jí do malých tmavých oček. „Vy čtete romantické romány?“

„Čím pikantnější, tím lepší. Ach, tamhle jsou,“ ukáže čumákem na opačnou stranu stolu.

Otočím se právě včas, abych zahlédla skupinku mladých žen v čele s baculatou kráskou, o pár let mladší než já. Všechny mají na sobě šaty ještě extravagantnější, než jsou ty mé, vlasy vyčesané do moderních drdolů a na hlavách klobouky s hedvábnými květinami na krempě. Vypadají, jako by mířily spíš do kostela než na neformální akci do knihkupectví.

První žena se s rukama přitisknutýma k ústům zastaví před mým stolem a zamrká na mě očima zalitýma slzami. Když promluví, její hlas dosahuje neuvěřitelných výšek. „Vy... vy jste Edwina Danforthová.“

„Ano, to jsem,“ odpovím a narovná se.

Žena konečně spustí ruce z úst. „Vážně jste to vy?“

„Ano.“

„Jste má oblíbená autorka!“

Srdce mi vyskočí až do krku. Něco takového slyším poprvé ve svém životě. „Opravdu?“

„Ano!“

„Já?“

„Ano!“

Chci se zeptat, jestli to ví jistě, ale než to stihnu udělat, vzrušeně vypískne a přitáhne pozornost přítomných, postávajících ve frontě u vedlejšího stolu. Muž se zelenými vlasy a cylindrem se nad

výjevem, který moje štkající a hlasitě vzlykající fanyнка předvádí, znechuceně ušklíbne.

Jsem nadmíru spokojená.

„Dorazily už předtím,“ informuje mě Daphne a seskočí z opěradla mé židle na stůl. „Ještě jste tu nebyla, tak odešly. Našla jsem je vedle v cukrárně. Zkusím najít i ostatní, kteří vás chtěli vidět. Třeba budou poblíž.“

Seskočí na podlahu a rozběhne se ke schodišti.

Opravdu někdo přišel i za mnou.

S triumfálním úsměvem vstanu ze židle a koutkem oka zahlédnu za hradbou svých knih Williama Haywooda. K mé obrovské vnitřní radosti mě pozoruje se zdviženým obočím. Okázale se jeho pohledu vyhnu.

Teatrálně odšrouubuju víčko kalamáře, zamávám perem a oslovím svou čtenářku: „Smím vám něco podepsat?“

„Prosím,“ odpoví a ovívá si přitom slzami zalité tváře. Otočí se ke svým kamarádkám, které jí podávají jednu knihu za druhou, postupně je pokládá na stůl a já se nestačím divit. Ne snad proto, že by jich bylo tolik, ale proto, že to nejsou jen výtisky mé nejnovější knihy, jako přinesla ta mladá žena panu Otrapovi u vedlejšího stolu, nýbrž úplně všech, které jsem kdy napsala a vydala.

Ve Vílokraji ale vyšla jen má nejnovější kniha. Ty předchozí se prodávají pouze v Brettonu.

S údivem jí pohlédnu do očí. „Jak jste je sehnala?“

Obdaří mě zářivým úsměvem. „Pár jsem jich objevila v knihkupectvích tady na ostrově, která se specializují na zahraniční tituly, ale za většinu jsem utratila jmění a nechala si je poslat až z Brettonu. Trvalo to skoro rok.“

„Ale... jak jste se o mně vůbec dozvěděla?“ Má nejnovější kniha vyšla teprve nedávno. Jak je možné, že mé knihy shání celý rok?

„No přece v Knižním klubu královny Gemmy.“

„V Knižním klubu královny Gemmy?“ zopakuju. „Co to je?“

Prekvapeně vytřeští oči. „Vy o tom nevíte? Královna Gemma je vaší největší fanynkou. Chválila vaše knihy ještě předtím, než se provdala za Zimního krále.“

„Zimního krále –. Chcete mi říct, že královna Gemma je *skutečná*? Že to není jen... roztomilá legenda, ale opravdová královna, která... která ráda čte mé knihy?“

„Ano! Každý měsíc vybere jednu knihu, kterou společně čteme, a my jí pak posíláme dopisy s našimi názory. Některé z našich recenzí pak publikuje v měsíčníku, který vydává, a vždycky náhodně pozve zhruba desítku členek na osobní setkání. Zatím jsme přečetly polovinu série *Lásky jedné guvernantky*. Troufám si říct, že bychom ji už přečetly celou, kdyby se nesnažila být spravedlivá a nevěnovala pozornost i jiným autorům. Ale vás doslova žere!“

Podlomí se mi kolena a svalím se do židle. Královna. Skutečná královna je mou největší fanynkou a už přes rok mě propaguje. Já... sotva to dokážu pobrat.

Když mi můj nakladatel ve Vílokraji navrhl knižní turné s odůvodněním, že jsem na ostrově *celkem slavná*, myslela jsem si, že tím naráží na vydání nové knihy, a ani ve snu mě nenapadlo, že místní znají i mé předchozí tituly. Ze skromných autorských honorářů v Brettonu jsem neměla pocit, že by se prodej mých knih nějak dramaticky zvedl, a můj tamější nakladatel se ke mně rozhodně nechoval jako k žádanému zboží.

Pokaždé spolu bojujeme a zuřivě vyjednáváme, ale nakonec to stejně skončí tak, že dostanu méně, než si podle mého zasloužím, a k tomu ještě jako bonus jeho nevyžádanou radu, abych zvážila *kvalitnější žánr* nebo se zaměřila na *vzdělané mužské čtenáře*.